

Star Dance

XIII

Už několik týdnů se na chodbách na Kavčích horách ozývá ze zkušeben hudba a pokyny tanečních profesionálů. Na pražském výstavišti se jeden z Křížkových pavilonů proměňuje na taneční sál, ve kterém publikum, porota a zprostředkovaně i miliony fanoušků budou od 12. října sledovat nový ročník StarDance. Zkrátka všichni dělají maximum pro to, aby se i třináctá řada fenomenální soutěže stala opět nejvýraznější televizní událostí podzimu. Loni desítka hvězdných tanečních párů proplouvala noční oblohou. Nová řada je věnovaná radosti, ta k soutěži patří už od samotného počátku v roce 2006, ale tentokrát ji podpoří barevnost kostýmů, detaily scény, hudební dramaturgie – chceme totiž, aby si diváci třináctý ročník pamatovali hlavně jako radostný.

Těší mě, že diváci a donátoři poslali na účet Centra Paraple více než sto milionů korun. A to za šest večerů, které jsme ve Stardance charitativním dílům věnovali. Je nesmírně radostné, když může veřejnoprávní médium pomáhat neziskovému sektoru a charitativní aktivity navíc spojit s noblesní zábavou, která se těší takové oblibě.

Radost z tance, kreativity, pohybu i zábavy se prostřednictvím StarDance dostane i k dětem. Portál ČT edu už potřetí přichází se soutěžním projektem Tančí celá škola. Do něj se mohou zapojit základní a nově i mateřské školy. V nabídce iVysílání České televize je již od září ke zhlédnutí všech dvanáct ročníků taneční soutěže. Diváci si tak teď mohou připomenout taneční páry, choreografie nebo třeba kostýmy na webu ČT.

Letošní desítku osobností a jejich profesionálním tanečnicím a tanečnickům držím palce, divákům přeji mnoho dalších nezapomenutelných okamžiků, kolegům v zákulisí pevné nervy při vysílání přímých přenosů a nám všem zkrátka co nejvíc radosti se StarDance.

Jan Souček
generální ředitel České televize

PROGRAM SOBOTNÍCH VEČERŮ

Třináctý ročník StarDance ...když hvězdy tančí

12. října – Nová řada divácky oblíbené soutěže začíná!

19. října – První výřazovací kolo.

26. října – Taneční páry představí svoje choreografie na světové hity ze 70. let.

2. listopadu – Soutěž opustí třetí taneční pár.

9. listopadu – Letošní soutěžící tančí na melodii ze slavných muzikálů.

16. listopadu – Šest tanečních párů tančí pro body od poroty a o přízeň diváků.

23. listopadu – Benefiční díl pro Centrum Paraple.

30. listopadu – Latinskoamerické i standardní tance a v tomto kole navíc současný tanec.

7. prosince – Semifinálové kolo, ze kterého vzejde finálová trojice.

14. prosince – Velké finále. Kdo se stane novou královnou a králem tanečního parketu?

Benefiční večer StarDance XII pro Centrum Paraple diváci podpořili částkou přesahující 25 milionů korun

POMOC CHARITĚ JE NAŠÍM POSLÁNÍM – STARDANCE PRO PARAPLE

Benefiční díl StarDance se poprvé konal před devíti lety jako podpora neziskové organizace Centrum Paraple. Letos se uskuteční již po sedmém a opět spojí tanec s charitou, aby podpořil činnost centra.

„Účast našich klientů ve StarDance má za cíl ukázat, že život usednutím na vozík nekončí. Vždy je pro nás těžké vybrat pouze pět klientů, kterým můžeme tuto speciální zkušenost nabídnout. Přál bych ji zažít každému. A samozřejmě jde i o prostředek, kterým můžeme oslovit široké publikum se žádostí o podporu, kterou naše centrum velmi potřebuje, protože více než polovinu ročního rozpočtu musíme zajistit z darů jednotlivců a firem. Za tuto exkluzivní příležitost, kterou od České televize opakovaně dostáváme, jsme velmi vděční,“ říká David Lukeš, ředitel Centra Paraple.

Charitativnímu dílu pro Paraple bude patřit sedmé kolo, které letos připadne na 23. listopadu.

Diváci budou mít opět možnost přispět zasláním dárcovské SMS nebo finančním darem na sbírkový účet Centra Paraple nejen během přímého přenosu. Více informací je na www.stardanceproparaple.cz.

Padne rekord dvanácté řady StarDance? V roce 2023 se totiž podařilo pro Centrum Paraple získat 25 174 220 korun. Celková vybraná částka za dosavadních šest ročníků tak přesahuje 100 milionů korun.

Lucie Kapounová

KREATIVNÍ PRODUCENTKA LUCIE KAPOUNOVÁ A VEDOUcí PROJEKTU BARBORA SUCHAŘÍPOVÁ: HUDBA A TANEC LIDI SPOJUJÍ. STEJNĚ JAKO STARDANCE

Vybírají témata jednotlivých ročníků. Oslovují osobnosti i taneční profesionály. Dohlíží nad přípravami i přímými přenosy. Podobu nejsledovanější taneční soutěže v Česku určují dvě dámy – kreativní producentka Lucie Kapounová a vedoucí projektu a scenáristka Barbora Suchařípová. Letošní třináctý ročník StarDance společně obléknou do radosti.

S čím si hlavně spojujete radost a StarDance?

Lucie Kapounová: Před prvním dílem jsou to dílčí radosti, ale je tam víc toho napětí, nervozity, aby se to všechno povedlo a stihlo nachystat. Radost propukne, až začne první díl a odvysílá se aspoň prvních deset dvacet minut. Potom mám radost kontinuálně všech deset dílů. Až do finále. A to ne proto, že je konec, ale že jsme to všichni společně zvládli.

Barbora Suchařípová: Myslím, že StarDance rovná se radost. Radost, že na tak krásném pořadu můžeme pracovat, radost ze skvělých kolegů, tanečnicků, osobností, se kterými trávíme dlouhý čas pohromadě, a samozřejmě radost statisíců diváků, kteří nás sledují a zůstávají nám věrní.

Přípravy StarDance zaberou minimálně celý kalendářní rok. Která fáze je nejradostnější?

B. S.: Když zveřejníme výběr účastníků a začnou přicházet pozitivní reakce, lidem se sestava osobností a profesionálních tanečnicků líbí. To se opakuje i v okamžiku, kdy dvojice pospojujeme a zjistíme, že si páry rozumí a dobře spolu fungují. To je pro mě asi jedna z těch největších radostí spojených se StarDance. Radostná je samozřejmě i fáze příprav jednotlivých přímých přenosů a jejich průběh.

L. K.: Naše radování se v různých fázích liší. Bára má na starosti jednotlivosti, zatímco já vidím StarDance jako celek. Mám velkou radost, když se daří lidem od světla, zvuku, stavby, od kostýmů i kamer. Protože StarDance není jeňom o tanečních párech a krásných šatech

a o tom, co se blýská a třpytí. Je tam mravenčí práce velké spousty lidí, kteří tu práci dělají s obrovským nadšením. Pro každého z nás je tedy velkou motivací a současně odměnou, když víme, že si v sobotu večer zapne StarDance více než milion a půl diváků.

Loni se StarDance zahalila do noční oblohy. Letošním tématem je radost Čeká diváky víc barev, víc světla?

L. K.: Diváci mohou být letos možná lehce zaskočení tím, že se StarDance odklonila od barevného ladění posledních ročníků. Od tmavě modré a zlaté jdeme letos do růžové, lehce fialové, nachové barvy. Zvolili jsme je právě pro propojení s motivem radosti z pohybu, vzletlosti a lehkosti. K tomu nám poslouží i balonky, které diváci uvidí jak ve znělece, tak třeba v medailoncích jednotlivých párů. Balonek je symbolem něčeho lehkého, krásného, vzdušného, putujícího, všichni si s ním rádi pohrajeme, všechno je v souladu s tematickým laděním třináctého ročníku. Chceme zkrátka předat zase víc radosti divákům StarDance.

B. S.: Co se týká samotných tanců, tak tam už asi víc barev či světla nevykouzlíme, ale radostnou můžu slíbit třeba úvodní znělku. Budě veselá, zábavná. Stejně jako medailonky soutěžících nebo úvodní choreografie a hudba.

Seznámení tanečnicků je pro účastníky překvapením. Jak intenzivně máte tuhle emoci spojenou se StarDance?

L. K.: Každý rok jsem překvapená z toho, když vidím tu naši desítku párů první večer na parketu. Přestože s nimi prožijeme dlouhé týdny a měsíce příprav a tréninků a vidíme ten postupný přerod v tanečnicka, tak jsem stejně pokaždé ohromně překvapená, co na tom parketu vidím.

Barbora Suchařípová

FILIP BLAŽEK ADRIANA MAŠKOVÁ

Divadelní, filmový a televizní herec i dabér se před kameru poprvé postavil už v první polovině osmdesátých let. Výrazně na sebe upozornil v roce 1993, a to rolí dobrosrdečného Matěje, který vyhnal Závist v pohádce Nesmrtelná teta. Diváci si ho pamatují také z krimiseriálu Případy 1. oddělení. Působil v Divadle ABC, v Národním divadle, spolku Kašpar či v Divadle na Vinohradech. Aktuálně hraje v několika inscenacích divadla Studio DVA.

Mistryně republiky ve standardních i latinskoamerických tancích. V roce 2019 byl jejím tanečním partnerem ve StarDance herec a divadelní režisér Miroslav Hanuš. S hercem Janem Cinou v roce 2021 zvítězila a loni tvořila pár s cukrářem Josefem Maršálkem.

Vzpomenete si na osobu, se kterou jste úplně poprvé stáli na tanečním parketu?

Filip Blažek: Jmenovala se Kristýna Malá, byla to moje první láska. Tančil jsem s ní na pionýrském táboře České televize. Kruh se uzavírá.

Adriana Mašková: První, kdo mě vyzval k tanci, byl táta, on moc rád tančí. Ale kdybych měla jít tím směrem jako Filip, tak si vybavuji dětský tábor. Tam jsem tančila s jedním chlapcem.

F. B.: Na táboře to nebylo ani moc o tanci, spíš o tom, být si co nejbliž.

A. M.: A i to je jeden z důvodů, proč tančit. Sbližování.

Už se pár týdnů setkáváte ve zkušebnách a trénujete. Co nového přibýlo k té definici slovního spojení StarDance – hvězdy a tanec?

F. B.: Zoufalství. Beznaděj. Tak bych nazval svůj momentální výkon. Jsou chvíle, kdy mi je i do pláče. Byl se za námi ve zkušebně podívat Miroslav Hanuš a říkal mi: „Bude hůř!“. Takže mě skvěle povzbudil a zároveň zkontroloval, jestli je na mě Adriana hodná.

A. M.: Haha. Mirek přehání. Já bych hlavně chtěla docílit toho, aby bylo Filipovi v tanci co nejlépe. Ale chce to čas.

F. B.: Asi musí přijít tohle mezidobí, kdy je člověk úplně zoufalý. Měl jsem tyhle stavy i na začátku, ale to bylo počáteční zoufalství. Teď už něco zatančíme, ale někdy všechno bolí nebo dochází dech. Adriana mi pro inspiraci použela v iVysílání pár skvělých tanců z minulých řad StarDance, tak to mi bylo úplně do breku.

Adriano, vy máte spoustu zkušeností se soutěží, co Filipovi poradíte?

A. M.: Každý můj tanečník ve StarDance byl úplně jiný. Univerzální rada se tedy nehledá jednoduše. Snad jen nestresovat se!

F. B.: Zatím stres nemám. To teprve přijde. Počkej, ještě to vylepším! (smích)

Celá atmosféra letošního ročníku bude hodně radostná, bude spojená s balonky. Co vás dostane do nějaké povznesené nálady?

F. B.: Jsem nadšený pokaždé, když se hýbu. A i ve StarDance je hezkou povinností se hýbat. Tanec je opravdu velký dril. A když zatančíme, být jenom kolečko po zkušebně a kroky a choreografie jsou v souladu s hudbou, tak je to povznášející pocit. Ale čím si člověk musí projít, aby tenhle drobný okamžik zažil, je něco strašného. (smích)

A. M.: Souhlasím. Když zatančíme třeba valčík a vnímám, že má Filip dobré postavení, dobře drží rám, nepřekáží mi, když dělám krok, tak to je velice radostný pocit. Ale abyste si nemyslel, v rámci tréninků máme radosti spoustu. Fakt se hodně smějeme a je to fajn.

Co si s sebou plánujete přinést do šatny na pražské výstaviště?

F. B.: Nad tím jsem nepřemýšlel. Hlavně se teda obávám, že tam budu muset mít pejska, protože jak jsem slyšel, StarDance je pro tanečnický i pro štáb záležitostí na celou sobotu.

A. M.: Třeba se stejně jako pejsk Adamczykových dostane i do přímého přenosu... A co budu mít v šatně já? Různé dárečky, které přivezou příbuzní z Moravy. A taky spoustu běžných věcí – taneční boty, voňavky, oblečení...

Kdo bude ve StarDance, ať už tedy přímo na výstavišti, nebo u televize, vaším největším fanouškem?

A. M.: Máma. Bez debat.

F. B.: Rodina. A spousta kamarádů vyhrožovala, že budou StarDance kvůli mně poprvé v životě sledovat. Že si prý takovou legraci nenechají ujít. Což chápu.

A. M.: Kamarádi budou mile překvapeni!

F. B.: Dobře, jak říkáš, trenére!

Co vás roztančí v běžném životě?

A. M.: Mě roztančí, když někde hraje hudba, kterou mám ráda. Pak je mi vlastně úplně jedno, jestli jsem v obchodě nebo čekám na tramvaj. Prostě v momentě, kdy hraje něco, co mám ráda, tak můžu tančit kdekoliv.

F. B.: Seznámení s mojí paní mě roztančilo. Tancovali jsme tehdy až do rána.

MARTA DANCINGEROVÁ MARTIN PRÁGR

Divadelní a televizní herečka zazářila rolí matky jednoho z vyměněných chlapců v seriálu České televize Kukačky. Objevuje se v představeních Činoherního klubu, Hudebního divadla Karlín, Divadla Palace a Švandova divadla. Vedle herectví se věnuje také psaní. Debutovala titulem Nesmělí a je autorkou dětské knihy Nikolas a tajemství Snozemě.

Tanečník, choreograf a lektor, vítěz mistrovství republiky, se soutěže StarDance zúčastnil už třikrát. V desáté řadě byla jeho partnerkou biatlonistka Gabriela Soukalová, v jedenácté herečka Simona Babčáková a ve dvanáctém ročníku tančil s modelkou a moderátorkou Ivou Kubelkovou.

Káva a mango – dvě oblíbené věci, na kterých jste se shodli krátce po seznámení. Co dalšího jste si připsali na seznam?

Marta Dancingerová: Už toho bude hodně. Oba máme rádi taky třeba různé oříšky, sušené ovoce...

Martin Prágr: Máme společný humor. Dokážeme reagovat na stejné fórky...

M. D.: Reagujeme na světlo...

M. P.: Máme podobný pohled na svět...

M. D.: Dostali jsme ve výchově stejné základy. Ani jeden z nás nebyl protežovaným dítětem. Cestu k úspěchu jsme měli dost podobnou. Nikdo nám nemazal med kolem huby, jak se říká.

M. P.: Také máme společnou jižní Moravu. Marta je ze Znojma, já z Hodonína.

M. D.: Jižní Morava, to je silný kořen, který se musel dříve nebo později projevit.

M. P.: A během tréninků máme stejný odhad na okamžik, kdy je nejlepší dát si pauzu.

S kým jste poprvé tančili?

M. D.: Vzpomínám si na takové to táborové tancování s jablíčkem mezi hlavami. Pár, který ho udržel nejdéle, vyhrál.

Vždycky jsem si přála, aby mě vyzval kluk, se kterým budu chtít tancovat až do konce písničky. Když moje sympatie nezískal, tak šlo jablko rychle k zemi. Prosim, nesudte mě, bylo mi dvanáct.

M. P.: Tančuju od malička, ale aby mě dívka vyzvala k tanci, to muselo být na diskotéce ve škole v přírodě. Dámská volenka.

Kdy se tedy ve vás začal probouzet pozitivní vztah k tanci?

M. D.: Dost brzy. Tančování jsem měla od dětství hodně ráda. Hlavně pak na konzervatoři. Tam jsme měli různé cimbalové večírky, hodně koncertů, protože naši spolužáci byli hudebníci. Každý týden měl někdo jiný nějaké vystoupení. A potom se pařilo.

M. P.: V šesti letech mě mamka přihlásila do tanečního kroužku. Dcera její kamarádky totiž neměla tanečního partnera, takže jsem ani neměl na výběr. Přiznávám, že jsem ani zásadně neprotestoval. Bylo víc cool sdílet šatnu i s holkama než

na fotbale čichat smradlavé kopačky. To není nic proti fotbalu, taky mě baví, ale tehdy mi připadalo lepší věnovat se tančování.

Jak se během posledních několika týdnů proměňuje vaše vnímání slovního spojení StarDance?

M. D.: První, co mě napadá, jsou telefonáty s mými kamarády. Ty hovory totiž začínají pozdravem: Nazdar StarDancingerová! Začalo se to dost šířit. Ale StarDance je pro mě hlavně Martin. Učí mě tančovat, má se mnou trpělivost, něco krásného spolu tvoříme. Byla jsem jeho fanynkou už od minulých řad, líbilo se mi, jak je šikovný, jak mu to na parketu jde. Přála jsem si s ním letos tančit. A sen se mi splnil.

M. P.: Už sice nebudu originální, ale když se teď řekne StarDance, tak mojí definicí těchto slov je Marta. Je hezké potkat se na tak krásném projektu s někým takovým, jako je ona, a prožít s ním půl roku na tanečním parketu.

Máte už vymyšlené, jaké talismany si přinesete do svých šaten v zákulisí StarDance?

M. D.: Ještě ne, ale nebude to lehké balení, protože jsem trošku taková talismanová bába. Mám ráda hodně věcí kolem sebe, ale Martin říkal, že ty šatny nejsou moc velké. Určitě si ale vezmu nějaké esenciální olejčky, protože mi dělají fakt dobře.

M. P.: Musím mít s sebou fixu a celou šatnu si pokreslím. A nechávám si na stěny psát i vzkazy od těch, kteří mi přijdou na výstaviště fandit.

A kdo vám tedy bude v soutěži nejlivěji držet palce?

M. P.: Doufám, že Marta Dancingerová.

M. D.: Se mnou můžeš počítat! V mém případě to snad budou ti nejbližší, tedy rodina a kamarádi.

M. P.: Nejvíce se vždycky těším na mamku. Chodí se dívat na první nebo na druhý přenos, protože to je jistota, že ještě v soutěži budu. Podporovala mě od malička a je krásný, že mi fandí ještě i coby třicetiletému.

PATRIK HARTL TEREZA PRUCKOVÁ

Divadelní a filmový režisér, scenárista, autor knižních bestsellerů Malý pražský erotikon, Okamžiky štěstí, Nejlepší víkend, 15 roků lásky. Podle své literární prvotiny Prvok, Šampón, Tečka a Karel natočil celovečerní film, který se stal v roce 2021 nejnavštěvovanějším snímkem v českých kinech. Je kmenovým dramatikem divadla Studio DVA, pro které napsal a režíroval například komedie Líbáňky na Jadranu, Vysavač či Lovci bobrů.

Tanečnice, lektorka a choreografka je několikanásobnou finalistkou mistrovství České republiky. Po skončení soutěžní dráhy se začala věnovat výuce společenského a sportovního tance, divadlu a dalším tanečním projektům. Ve StarDance se objeví již popáté – v prvním ročníku tančila po boku herce Jana Čenského, v pátém s hokejistou Martinem Procházkou. Taneční pár tvořila také se zpěvákem Radkem Bangou a hercem Zdeňkem Godlou.

Kdo vás poprvé v životě vyzval k tanci?

Patrik Hartl: Moje sestra. V rádiu hráli Holky z naší školky a já jsem s ní, v obýváku v paneláku v Heyrovského ulici v Olomouci tančil. Byl jsem asi čtyřletý a tehdy jsem měl pocit, že mi to jde.

Tereza Prucková: Asi to byl můj tatínek, který má tanec moc rád. Ale v první třídě jsem poprvé vystupovala se spolužákem Pepou na školní akademii. Byla to polka a určitě bych našla i fotku. (smích)

Teď přichází zkušenost, která se pro vás, Patriku, poprvé a pro vás, Terezo, opakovaně, jmenuje StarDance. Jaká slova vás v této spojitosti napadají?

P. H.: Snažím se ještě víc, než jsem si myslel. Touha po radosti se mísí s nejistotou. Mám obavy. Chtěl bych, aby byla Terka spokojená a nebyla ze mě zklamaná.

T. P.: To je hezký, ty jsi takový vážný.

P. H.: Chtěl bych řídit, ale zároveň je ve mně malá dušička.

T. P.: StarDance beru jako taneční

soustředění s celotáborovou hrou, která má v sobě jak pocity vítězství, nadšení a zápalu, tak i odřenin a náplastí, ale všichni z toho vyjdou s nezapomenutelným zážitkem.

StarDance je soutěž tance společenského, téměř profesionálního. Co vás ale roztančí spontánně?

T. P.: Dobrá hudba a společnost kolem mě. Většinou to jsou kamarádky, s těma se bilne nejlíp, ale i babička, mamka a teta. Základem je vždycky hudba motivující k tanci a pohybu.

P. H.: Mě rozvášní úplně primitivní techno, které má na první době pořad ten stejný kopák.

T. P.: To by mě zabilo.

P. H.: Techno je jistota. Protože jsem, ať si hraju, na co chci, kluk ze sídliště. Ten beton tam ve mně je.

T. P.: Tvrdě.

P. H.: Spíší je to ta primitivní konstance, jakože stačí umc, umc, umc, a už jedu. Je to takové animální. Tereza už je sofistikovanější, já jsem prostě zvířátko.

Ten letošní ročník je třináctý. Jak to máte se šťastnými či méně šťastnými čísly?

T. P.: Když jsem byla menší, tak jsem byla pověřivá. Přejímala jsem to od mamky. Doted si třikrát odplivnu, když mi černá kočka přeběhne přes cestu, nešlapu na kanály a zaťukávám vše dobré. To jsou takové ty věci, které člověk dělá a ani neví proč. Ale s třináctkou jsem to nikdy neměla špatné, jsem s ní v pohodě.

P. H.: Rád létám v pátek třináctého. Lidi se v takové dny bojí létat a letenky jsou za poloviční cenu. To číslo mě nijak netrápí. Věřím, že jsme strůjci svých životů. A jsem natolik sebevědomý, že číslo na mě nemá vliv. Doufám, že za to teď ve třinácté řadě StarDance nedostanu pěkně po držce.

Každý budete mít svůj prostor v zákulisí na pražském výstavišti. Co si tam dáte? Jste ti, kteří potřebují mít okolo sebe nějaký talisman?

T. P.: Nosila jsem si tam polštářek, deku a měla jsem tam obrázek a nějakou drobnost od dětí. Vlastně mi to stačí ke štěstí. Ještě teda kapesníky, pití, voňavku a jelení lůj.

P. H.: Dám si tam plakát z filmu Rambo se Sylvesterem Stallonem. Měl jsem ho v paneláku v pokoji, když mi bylo asi dvanáct. Chtěl jsem vypadat jako on. A ještě Arnolda Schwarzeneggera z filmu Predátor. Teď se setkávám se svým náctiletým já, protože všechno, čeho jsem od té doby dosáhl, je mi tu k ničemu. Potřebuju testosteronové povzbuzení. Hodně svalů, aby mi dávaly sílu.

OSKAR HES KATEŘINA BARTUNĚK HRSTKOVÁ

Divadelní, televizní i filmový herec na sebe upozornil rolemi v minisérii Rédl, dvoudílném snímku Dukla 61 či v dramatu Bratři. Diváci ho mohou vidět také v Hudebním divadle Karlín, Švandově divadle nebo v Divadle NoD. Věnoval se folklornímu tanci, hip hopu a na konzervatoři vystudoval muzikálové herectví.

Tanečnice a trenérka je mistryní republiky v showdance latin a ve figurálním valčíku. Je třetí na světě v showdance latin z roku 2016. Vedle toho se specializuje i na latinskoamerické a standardní tance, na american smooth, street dance, karibské tance a contemporary. Ve dvanácté řadě StarDance tvořila pár s kajakářem Vavřincem Hradilkem.

Jaký jste si už pořídili společný zážitek, který by odpovídal definici slovního spojení StarDance?

Kateřina Bartuněk Hrstková: Skvělý okamžik jsme prožili, když se nám poprvé povedla zveřejňka. To by mohl být náš úvodní „StarDance“ moment, protože Oskarovi krásně zářily oči. A i já jsem měla radost, že ho to na parketu baví.

Oskar Hes: Určitě to byl tenhle moment, když nad tím přemýšlím.

A co se tedy ve vás odehrálo v okamžiku, kdy jste tančil s Kateřinou nad hlavou?

O. H.: Měl jsem fakt obrovskou radost, připadal jsem si silný, cítil jsem intenzivní nával energie a endorfinů. Bylo to, jako když uděláte maturitu nebo když zdoláte nějakou vysokou horu. Krásný, osvobozující, silný pocit.

Kdo bude ve StarDance vaším největším fanouškem?

O. H.: Určitě moje máma.

K. B. H.: Hodně mi fandí moje teta Marcela, která na sociálních sítích sdílí všechny moje příspěvky. A taky moje máma, která ve své kavárně v Litoměřicích vystavuje naše plakáty a rozdává zákazníkům podpisové kartičky StarDance.

StarDance letos doplňuje číslo třináct. Jste pověřiví?

O. H.: Nejsem. Věřím, že pro nás s Katkou to snad bude radostné číslo.

K. B. H.: Tak já pověřivá jsem. Párkrát jsem v pátek třináctého prožila docela náročné chvíle, ale některé byly zase úplně v pohodě. Občas se mi zdá budoucnost a o téhle řadě jsem měla ve snech jenom samé hezké věci. Třináctý ročník bude o radosti. Musí být, radost je jeho tématem.

Jaké máte do svých šaten připravené talismany?

O. H.: Doufám, že mě nějakým obdaruje moje drahá přítelkyně. Zatím mám jako talisman Kátu. Tu budu potřebovat ve své blízkosti nejvíc. Hlavně na parketu.

K. B. H.: To je od tebe hezké... Já si do šatny přivezu nějaké svíčky a asi si tam něco nakreslím. Ale hlavně mám doma strom, který zasadila moje babička. Namnožila jsem si ho a jedna jeho část byla se mnou na pražském výstavišti i loni. Chci mít pocit, že je babička pořád se mnou, alespoň prostřednictvím toho stromu. Mám také jednu voňavku, která mi nosila minulý rok štěstí, tak tu si tam vezmu také, aby čichová paměť vyvolala hezké vzpomínky, navodila pohodu.

Kdo vás poprvé v životě vyzval k tanci?

K. B. H.: Byl to spolužák ve čtvrté třídě. Tančili jsme spolu ploužák na dětské karnevalové diskotéce. Byla jsem do něho dva roky platonicky zamilovaná. Taky chodil do tanečního kroužku, ale jiného než já. Jemu se dařilo, mě tanec přestával bavit a rozhodla jsem se, že skončím. Dva dny po tomto rozhodnutí mi tenhle kluk zavolal, moje dětská láska, že by mě chtěl do páru.

Ve čtvrté třídě jeden ploužák na maškarním a v šesté třídě jsme už spolu objížděli soutěže.

O. H.: Mě k tanci poprvé vyzvala moje mamka. Byli jsme i s tátou na nějakým tanečním tréninku. Vždycky jsem ve zkušebnách hodně blbl, byl jsem neposedné děčko. Takže mě jednou požádala o tanec a já jsem se tam předvedl před všemi těmi profesionálními tanečníky. Myslím, že jsem spadl na záda, nebo dokonce na hlavu, zkrátka nějak blbě, ale byl to tehdy můj nejlepší výkon. Všechny jsem pak přesvědčoval o tom, že to tak mělo být, protože jsem tanečník breakdance.

K. B. H.: To je vtipný, protože když se mého syna lidé zeptají, jestli taky bude tanečník, když tatínek i maminka tančují, tak on odpovídá: „Jo, budu. Dělal jsem breakdance!“ A pak sebou švihne na zem.

JIŘÍ JEŽEK LENKA NORA NÁVORKOVÁ

Nejúspěšnější cyklista paralympijské historie má doma z her celkem jedenáct medailí, z toho šest zlatých. Šestkrát se stal mistrem světa. Profesionální kariéru ukončil v roce 2017, je členem Českého klubu fair play. Vydal autobiografickou knihu Frajer.

Čtyřnásobná mistryně ČR v latinskoamerických tancích v mládežnické kategorii si v soutěži StarDance zatancuje už počtvrté. Na svém kontě má jedno vítězství, s hercem Jiřím Dvořákem ovládla devátý ročník. Jedenáctou řadu protančila se zpěvákem Miraiem Navrátilem, dvanáctou pak s hercem Markem Adamczykem.

Radost z tance, z pohybu – to je téma letošního ročníku StarDance. Jak to s radostí ve spojení s tancem máte vy?

Jiří Ježek: Radost z perfektně zvládnutého tance asi ještě dlouho nepocítím, ale doufám, že se jednou dostaví. Zatím se s radostí koukám na to, jak Lenka krásně tančí. Třeba když mi ve zkušebně ukazuje nějaké kroky. K její dokonalosti se můžu sotva přiblížit, ale věřím, že spolu zažijeme radost alespoň z pár dobře odtančených fragmentů její choreografie.

Lenka Nora Návorková: Je zajímavé a hezké, že postupem let už nemám tanec spojený jenom s radostí z medailí a pohárů, ale radostný je pro mě ten samotný pohyb a předávání emocí. Radost z toho, že vůbec můžu tancovat, že jsem u toho tak dlouho vydržela. Tancuju třicet let a doufám, že dalších třicet ještě tancovat budu.

Kdo a kdy vás poprvé vyzval k tanci?

J. J.: V tanečních. To byl můj úplně první pokus o pohyb na tanečním parketu. Byl jsem v totální pubertě. Měl jsem bílé rukavičky a pamatuju si, že jsme měli mít černé boty a mně se nechtělo si je kupovat, tak jsem vzal jedny starší hnědé boty a přestříkal je sprejem načerno. A vyrazil do tanečních. Po deseti minutách se barva začala loupat, a když byla dámská volenka, tak za mnou přišla jedna dívka, chytila mě za ty rukavičky, pak se mi podívala na nohy a viděla ty popraskané boty a vysmála se mi. Nevhodně jsem na to zareagoval, ona se rozbředla, mě vyhodili z tanečních a to byl konec mému tancování. Od té doby mě chytila do tanečního držení až teď Lenka.

L. N. N.: Víte, že si nevzpomínám... On se mnou nikdo moc oficiálně tančit nechce, protože se mě ti chlapi bojí.

J. J.: Možná nějaké ploužáky ve škole, když se zhaslo?

L. N. N.: My jsme měli úplně trapný kluky. Nás bylo ve třídě třicet tři holek a jenom pět kluků. Opravdu bych si přála, aby mě někdo vyzval k tanci,

protože když jdu někam na ples a nejsem tam pracovně, což je teda málokdy, tak bych si moc ráda zatančila právě nějaký ploužák. Pánové ale mívají obavy, že jim to nepůjde, a radši se mnou tančit nechťejí, takže pak postávám sama daleko od parketu.

Na začátku tréninků je před vámi nepopsaný list. Co už jste na ten pomyslný papír zapsali za emoce?

J. J.: Zatím totální nadšení. Tréninky jsou samozřejmě náročné, ale každý den se něco naučím a odcházím s pocitem, že ty čtyři hodiny měly smysl, že jsem neplácal Lenčin čas úplně marně. Posouváme se, z toho mám radost. Nemusím se přemlouvát, abych vyrazil do zkušebny, ale obavy, jestli to všechno zvládnou, mám pořád. Věřím, že to bude lepší a lepší.

L. N. N.: Je to nadšení. Každý nový taneční partner je pro mě něco jako pro jachtaře vítr do plachet. Jednotlivé choreografie stavíme trochu jinak, pracujeme s jinou energií, kreativitou. A nadšení pro to všechno je naprosto nepostradatelné.

Čím vším si zaplníte svoji šatnu v zákulisi StarDance? Máte přichystané talismany?

J. J.: Můj talisman tam bude stoprocentně. (Ukazuje na Lenku)

L. N. N.: Spíš než talismany mám svoje rituály. Nemám to tak, že bych musela mít fyzicky něco v ruce, ale opakuji nějaké svoje postupy. Třeba když se obouvám, tak si musím vzít nejdřív pravou botu. Začnu-li opačně, tak si ji radši sundám a začnu znovu. A pak mám svůj šťastný dřep. Při nervozitě musím na chvíli do dřepu. A ona odezní.

J. J.: Během závodní kariéry jsem dodržoval pravidlo, že šatna musí být před odchodem na start uklizená, taška s věcmi zavřená. Mám to doteď i doma. Třeba nejdůležitější, dokud není uklizená kuchyňská linka. V zákulisi StarDance to asi budu mít podobně.

JANA PAULOVÁ ROBIN ONDRÁČEK

Filmovou i divadelní herečku si diváci oblíbili například v inscenacích S Pydlou v zádech, Bez předsudků, v muzikálech Pěna dní či Někdo to rád horké. Zahrála si v seriálech Nemocnice na kraji města, Rozpaky kuchaře Svatopluka, Cirkus Humberto, povídkovém snímku Malostranské humoresky nebo Dobrodružství pod postelí. Je autorkou knihy Jak běžet do kopce.

Tanečník, lektor, choreograf. V letech 2021 a 2023 obsadil čtvrtou pozici na mistrovství světa v deseti tancích profesionálů. Soutěže StarDance se už zúčastnil dvakrát. V deváté řadě tvořil na parketu pár se zpěvačkou Monikou Bagárovou a v jedenácté s herečkou Marikou Šoposkou.

Kdo bude vaším největším fanouškem během soutěže?

J. P.: Možná do Prahy přijede moje vnučka a přijde se na mě na výstaviště podívat. To bych byla ráda, kdyby ještě viděla, jak tančím.

R. O.: Určitě někdo z rodiny, z přátel. Někteří už se ptali, jestli budou moct přijet.

Co určitě nebude chybět ve vaší šatně, až se budete připravovat na živé přenosy?

J. P.: Určitě mastičky proti bolesti kloubů... (smích)

Nejste talismanová?

J. P.: Nejsem.

Ani v divadelní šatně nemáte nic, co vám před představením zlepší náladu?

J. P.: Pár věcí, které mám ráda, nosím na sobě. A když mám pocit, že už ta jejich energie vyprchala, tak je odložím. Nejsem věrná předmětům. Mojí energií je Robin, ten tam se mnou bude vždycky. Snad budu mít štěstí a nikdo mi ho v šatně nečajzne.

A co nesmí chybět ve vaší šatně, Robine?

R. O.: Musím tam mít aromatickou lampu, protože mám rád, když to v šatně voní. To mě dostane do pohody. A dodavatelem dobré energie je Jana, ta ji produkuje ve velkém.

Hvězda a tanec – dvě slova přeložená do angličtiny tvoří název velmi oblíbené televizní soutěže. Jaký obsah těm slovům daly vaše několikátýdenní společné přípravy?

Jana Paulová: Původně, když jsem byla vyzvána k účasti ve StarDance, jsem si myslela, že se to vyslovuje stárdance, jako že to je tanec pro staré. Proto jsem na to přistoupila, že tam budou vystupovat starší lidé. Přišlo mi to logické, tak jsem to vzala. Pak jsem ovšem zjistila, že to se starobou nemá nic společného. Skutečně mě překvapilo, kolik je ve StarDance mladých lidí.

A vy, Robine, jak vaše zkušenosti ovlivnily definici toho slovního spojení v názvu soutěže?

Robin Ondráček: Ta zkušenost je tak rozmanitá, že to se prostě nedá popsat pár slovy. Člověk toho zažije tolik, tolik různých nálad, situací, tanců a všeho, že asi slovo rozmanitost je nejužitečnější.

Kdo vás poprvé v životě vyzval k tanci, s kým jste kdy poprvé tančili?

R. O.: Úplně poprvé to byla asi maminka, když jsem byl malý...

J. P.: V mém případě to musel být některý ze spolužáků na divadelní akademii, protože tam jsme se učili tancovat valčík a polku... Možná to byl Ivan Luťanský, protože jsme spolu hodně partnerili při hodinách tance.

A s kým byste se chtěli postavit na taneční parket?

J. P.: Bylo by jich víc, třeba bych si chtěla zatančit s tenisovou legendou Rogerem Federerem, ale určitě bych si to neuzila tak jako s Robinem, pokud by teda neměl v ruce raketu.

R. O.: Asi s nějakou osobností z tanečního světa, ale teď, když tančím s Janou, tak mě ani nikdo jiný nenapadá.

MARTINA PTÁČKOVÁ DOMINIK VODIČKA

Osminásobná mistryně světa v bojových sportech, ke kterým ji přivedla osobní zkušenost se šikanou na základní škole. Je první Evropankou oceněnou černým páskem v bojové disciplíně hand to hand combat a také reprezentační trenérkou. S bratrem vede výcviky pro vojáky NATO a další ozbrojené složky, společně založili a řídí charitativní projekt Šikana do klece.

Tanečník, choreograf a trenér je několikanásobným medailistou z mistrovství republiky v latinskoamerických a standardních tancích. Držitel Ceny Thálie v kategorii tance a pohybového divadla. V roce 2019 StarDance vyhrál s taneční partnerkou Veronikou Khek Kubařovou. V roce 2021 tančil se zpěvačkou Terezou Černochovou. Podruhé v soutěži zvítězil s herečkou Darijou Pavlovičovou v roce 2023.

Tématem letošního ročníku StarDance je radost. Jak intenzivní dávku radosti mohou diváci očekávat při vašich vystoupeních?

Martina Ptáčková: Dominik mě učí, že tanec má být energický a ve výrazu emoce. Obličej taky hodně trénujeme, protože když se zaměřuju na to, abych nepokazila choreografii, tak se ještě trochu tvářím nepřirozeně.

Dominik Vodička: Mně to už přijde v pohodě. Postupně se uvolňuješ, zlepšuješ.

M. P.: To je tím opakováním, tréninkem a zjištěním, že když se nějaký krok nezdaří podle plánu, tak se tomu můžu zasmát a jedeme dál.

D. V.: StarDance je hlavně o tom, abychom divákům předali radost, zprostředkovali hezký zážitek. Na diváky myslím, když stavím choreografii, vybírám hudbu. I pro nás ve zkušebnách, na parketu je to neskutečná radost, ale jsme účinkující ve velkolepé televizní show a na to myslím především.

Kdy si od samé radosti, jen tak pro sebe, zatančíte?

M. P.: Asi vás zklamu, ale radost se u mě tancem moc neprojevuje. Když třeba vyhraju nějaký zápas, tak to přijmu s pokorou, neprožívám tu vítěznou chvíli jako ostatní.

D. V.: Takže ani neskáčeš od radosti?

M. P.: Ne, radost projevuju jinak a raduju se z podstatnějších věcí než z toho, že jsem někoho porazila v zápase.

D. V.: Radost a tanec k sobě patří. Tančím, když jsem šťastný, když se mi něco podaří, když se na něco těším. Je to pro mě přirozený způsob vyjádření emocí.

M. P.: Vidíte, Dominik to se mnou opravdu nemá lehké. Musí naučit tančit někoho, kdo tento pohyb nemá zakódovaný v DNA. Je dobře, že ho se mnou na parketu drží kontrakt, který se StarDance podepsal. (smích)

Je tedy někdo, s kým byste si chtěla zatancovat?

M. P.: Asi nejraději bych si chtěla zatancovat s naším panem prezidentem, protože to je osobnost, kterou mám ráda. Vnímám ho jako inspirativního člověka.

Koho byste pozval na parket vy, Dominiku?

D. V.: Tanec je pro mě hodně intimní záležitost, takže vám jméno nějaké osobnosti neřeknu. Rád a kdykoliv si zatančím s tou, ke které mám opravdu blízko – se svojí ženou.

A koho jste k tanci vyzvali v životě vůbec poprvé?

M. P.: Bráchu na jeho maturitním plese. Moc jsem si s ním chtěla zatancovat, ale ani jeden jsme to neuměli. Řekli jsme si, že to nevdá a že to zvládneme. Učili jsme se podle instrukcí z jednoho youtubového videa. Tanec to úplně asi nebyl, ale bylo nám to jedno. Ve vzpomínkách mám ten zážitek uložený mezi nejkrásnějšími. Nikoho jiného jsem na parket nepozvala.

D. V.: Poprvé nenuceně jsem vyzval k tanci svoji ženu. Byla tehdy těhotná. Někjaký valčík nebo waltz jsme tenkrát tančili a byl to fakt výjimečný, kouzelný a silný okamžik. Jako z filmu.

Bez jakých rituálů se neobejdete před živými přenosy?

M. P.: Asi mě budete mít za blázna, ale před zápasy si sama sobě píšu dopisy. Motivuju se v nich. Přesvědčuju se, že všechny rozdrťím, že vyhraju. Taký si v šatně musím poklepat na helmu, na hlavu. Všechno tohle dělám už skoro automaticky. A ve StarDance to nebude jinak.

D. V.: S Veronikou Khek Kubařovou, s Terezou Černochovou i s Darijou Pavlovičovou jsme měli ve StarDance spoustu rituálů. Bez toho to nejde. Takový rituál vytvoří atmosféru a člověka nakopne. Vzpomínám si, že jsem si loni po jednom z prvních přímých přenosů oblékl červeno-zelený vánoční svetr, který jsem z pověřivosti nosil až do finále, protože jsem se bál, že když ho nosit přestanu, tak v dalším kole vypadneme. Nosil nám štěstí. Vím, je to šleně, ale úplně neškodné. (smích)

ONDŘEJ RUML ANDREA TŘEŠTKOVÁ

Zpěvák, hudebník a herec je držitelem ceny Zpěvák roku v posluchačské anketě časopisu Žebřík. Získal Zlatou desku za album Ondřej Ruml zpívá Ježka, Voskovce a Wericha. Album Nahubu mu vyneslo nominaci na cenu Anděl. V Městských divadlech pražských exceluje v titulní roli muzikálu Davida Bowieho Lazarus, za svůj výkon byl nominován na Cenu Thálie.

Tanečnice, trenérka, porotkyně a mistryně České republiky profesionálů. V amatérské kategorii čtyřnásobná vicemistryně ve standardních tancích. Českou republiku reprezentovala na evropských a světových šampionátech. V taneční soutěži StarDance se představila v osmé řadě, kdy tvořila pár s hercem Romanem Zachem.

Co už teď, po několika týdnech společných tréninků, dokážete doplnit k názvu StarDance?

O. R.: Pro mě je to úplně nová, obohacující a v dobrém slova smyslu i ozdravná životní zkušenost.

A. T.: Ozdravná?

O. R.: Ano, ozdravná. Tak jen doufám, že jsem to teď nezakřikl... Pro mě je účast ve StarDance opravdu impulsem něco se sebou po delší době zase dělat. Pracovat na sobě, být pro něco zapálený a dřít. A tahle energie se dostává i do mé hudební kariéry. V showbiznyosu se pohybuju už patnáct let a díky StarDance mám teď větší chuť pracovat na nové muzice.

A. T.: Pro mě je StarDance o poznávání úplně nových lidí. Člověk žije ve svých bublinách, taneční i pracovní, a tady máte možnost poznat se s osobnostmi z jiných oborů, s jejich životními příběhy. To je obohacující.

Jak to budete mít s talismany? Co si vezmete do svých šaten na pražském výstavišti, aby vám dodávalo odvahu a chuť se v sobotu večer postavit v živém přenosu před kamerou?

O. R.: Mám rád kameny, takže asi nějaký oblíbený budu mít i v šatně. A taky mám rád vůně, vonné tyčinky, takže si jich, pokud to hasiči dovolí, pár zapálím.

A. T.: Žádné talismany jsem si nenosila a ani letos to úplně nemám v plánu. V minulosti mi v šatně dělaly radost plyšáci, které jsme dostávali. Slyšela jsem, že teď hodně ve školách děti kreslí svoje oblíbenice a obrázky posílají do České televize. To je moc hezká iniciativa a na všechny výkresy se opravdu těším! Slibuju, že si je pečlivě schovám.

Ondřeji, co vás vždy bezpečně roztančí?

Ondřej Ruml: Třeba když začne hrát Jamiroquai, což je kapela, takový devadesátkový funk, funk-disco. To je úplně hybný, to mě baví. Nebo písnička I'm Still Standing od Eltona Johna. Je pravda, že vlastně i latinskoamerický pop, kubánská salsa. Spouštěčů tance mám tedy víc.

A co do rytmu rozhýbe profesionální tanečníci?

Andrea Třeštková: Oblíbená písnička. Když jsem doma sama, pustím si ji pořádně nahlas, což mě postupně roztančí. Přehrávám si ji většinou pořád dokola, takže se mi pak ohraje a musím si najít jinou. Mám to v takových cyklech. (smích)

Kdo vás poprvé v životě vyzval k tanci? Pamatujete si, s kým jste poprvé měli pocit, že tančíte?

O. R.: Mám takovou matnou vzpomínku z dětství, chodil jsem asi do šesté třídy. Vybavuji si Základní školu Emilie Floriánové v Jablonci nad Nisou, učitelé pro nás připravili diskotéku a jedna spolužačka, jméno si nepamatuju, se mě zeptala, jestli si s ní nezatančím ploužák. To bylo poprvé, kdy jsem si uvědomoval, že tančím se ženou a že je to něčím velmi kouzelný okamžik. Dost intenzivní byl i pocit trapnosti.

A. T.: Jako malá jsem začala chodit do tanečního kroužku, kde jsem nejprve začínala v dívčích párech, protože byl nedostatek kluků. Až potom jsem dostala partnera, který mě vyzval k tanci. Pocit, že opravdu tančím a užívám si to, přišel až po pár letech tréninků. Ale ta dřina stála za to.

CHILI TA JAKUB MAZŮCH

Tvůrkyně kulinářského videoobsahu pro sociální sítě pořádá kurzy vaření, píše kuchařky, zpívá, skládá hudbu a hraje americký fotbal v týmu Prague Harpies. Zajímá se o mentální zdraví a biohacking.

Lektor, tanečník a choreograf je několikanásobným medailistou z mistrovství republiky v latinskoamerických tancích a vítěz v trojkombinaci karibských tanců na světových tanečních hrách na Tchaj-wanu v roce 2013. Ve dvanáctém ročníku StarDance tvořil pár se snowboardistkou Evou Adamczykovou.

Vzpomenete si, kdy vás někdo poprvé vyzval k tanci na taneční parket?

Chili Ta: Poprvé to bylo v tanečních, takže v prvním ročníku střední školy. Byla pánská volenka a přišel pro mě Marek, příjmení už si nepamatuji. Takže on byl první, kdo si mě pro tanec vybral, kdo se obětoval. Ploužáky se spolužáky ve škole v přírodě nepočítám.

Jakub Mazůch: To já jsem do tanečních nechodil, takže mě dámské volenky minuly. Vzpomínám si však, že asi ve třech čtyřech letech mě na karnevalu vyzvala k tanci moje maminka. Tehdy jsem šel za Ferdu Mravence.

Kdybyste si mohli zatančit s kýmkoliv, kdo by to byl?

Ch. T.: Vyzvala bych k tanci svého tatínka, moc bych chtěla vidět, jak tancuje. Myslím, že nějaké taneční geny mám po něm. Vyzvala bych ho na freestyle!

J. M.: Mám to podobně, protože nejdřív mě napadlo, že bych vyzval mamku, ale to už se mi plní čím dál tím častěji. Ale ještě bych chtěl k tanci vyzvat babičku a jen si tak zaimprovizovat na jakoukoliv hudbu. Ona je prostě můj anděl.

Co si doplňujete pod slovní spojení StarDance? Pro vás, Jakube, je to opakovaná zkušenost, ale možná že se mění v čas. Pro vás, Chili, je všechno nové...

Ch. T.: Když se teď řekne StarDance, tak si vybavuju hlavně zkušebnu, každodenní tréninky a zároveň se mi trochu rozšiřují obzory v tom, co všechno to obnáší, protože coby laik jsem vnímala tanec jenom jako sérii po sobě jdoucích ladných pohybů. Teprve když jsem do toho začala postupně pronikat, tak zjišťuji, jak komplexní a technicky náročný tanec je. A pak je to samozřejmě Kuba. StarDance rovná se Jakub.

J. M.: Možná opakovaná zkušenost v těch rutinních věcech okolo, ale jinak je to proměnlivá zkušenost v mnoha směrech – změna. A změna je život. To je pro člověka přínosné, obohacující. Taký je to stále výzva – co nového zase vymyslím, co s Chili vytvoříme, jestli posuneme laťku zase o něco výše. A v neposlední řadě je to volnost – možnost dělat to, co mě baví, tvořit umění se

skvělým profesionálním týmem. Z toho mám obrovskou radost. A ještě se ta radost přenáší na statisíce diváků.

K názvu StarDance letos přibyla třináctka. Je to vaše šťastné číslo? A jste pověřiví?

Ch. T.: Pocházím z Vietnamu a Vietnamci jsou velmi pověřiví národ. Vlastně veškerá zásadní rozhodnutí v životě máme spojená s nějakým rituálem. Takže je to něco, co doprovází i mě. Věřím tomu, že si člověk přitahuje to, co si vizualizuje, co vyznačuje a čemu věří. A čemu věří, tak to se stává realitou. Takže pokud věřím, že třináctka je šťastné číslo, tak bude.

J. M.: Už minulý rok jsem si trochu bilancoval svůj život a zjistil jsem, že trojky na konci letopočtu jsou takové moje zásadní milníky. Rok 2013 byl v mojí kariéře úplně největší odpich a skok. Ale i roky 2003 a 2023. Teď je sice rok 2024, ale ta trojka tu zase je obsažená v ročníku StarDance. Stále jsem poctivý k tomu svému řemeslu, k tanci. Takže věřím, že se ta letošní trojka jenom přičte k těm mým šťastným, a vidím to na skvělém ročníku.

Jak to bude vypadat ve vašich šatnách na pražském výstavišti? Jaký talisman si tam přinesete?

Ch. T.: Vlastně nemám žádné talismany. Určitě se budu snažit si svoji šatnu nějakým způsobem zútulnit třeba věcmi, které mám ráda: jídlem, možná nějakými květinami. Napadá mě,

že bych si tam mohla vzít obrázky od svých neteří a synovce. Ty dětské výkresy mě spolehlivě uvolní a rozesmějí.

J. M.: Tak to já tam tutově budu mít obrázky od svých dětí, Kubíka a Ellenky. Ellenka hodně ráda tvoří, takže tam budu mít spoustu jejich výtvorů. Tím, že letos bude v Praze celá rodinka, tak jsem si dost jistý, že mi přímo na ty stěny v šatně něco nakreslí. Letos ji budu mít hodně barevnou.

Ch. T.: Ať mi taky něco namalují!

Kdo bude váš největší fanoušek ve StarDance?

Ch. T.: Asi moje kamarádky, především některé holky z amerického fotbalu. Protože ony jsou úplně zažrané do StarDance a teď tam jdu já, spoluhráčka, kamarádka. Ony byly první, které mi po oznámení, že budu v páru s Jakubem napsaly: „Mazůch, to jsi vyhrála, ten je skvělý!“ A samozřejmě mi bude fandit celá moje rodina, můj partner. Fandí mi vlastně ve všem úplně stejně a neustále připomínají, že tím si nevynucují moji lásku.

J. M.: Kamarádky pozdravují, udělaly mi radost! A ohledně největšího fanouška mám jasno. Tím je ta, která se na StarDance moc těší, tedy moje žena Monika. Vždycky o pořadu vypráví s takovou vášní. Už teď chválí výběr hudby, choreografie tanců i Chili. A letos se těší ještě víc, protože budeme v Praze coby rodina pořád spolu.

LUCIE VONDRÁČKOVÁ LUKÁŠ BARTUNĚK

Filmová, televizní i divadelní herečka, dabérka. Na jevišti zazářila jako Julie, Morgana, Johanka z Arku, Desdemona, Aňa ve Višňovém sadu nebo Luisa v představení Štěstí. Hrála v divácky oblíbených filmech Snowboardáci, Nejasná zpráva o konci světa či v pohádkách Malvína, Královský slib nebo Šmankote, babičko, čaruj! Je držitelkou ocenění Neviditelný herec, pětinasobnou vítězkou TÝTÝ v kategorii Zpěvačka a doma má i osm Stříbrných slaviček.

Tanečník, choreograf a trenér vyrůstal v taneční rodině – jeho rodiče jsou trojnásobnými mistry světa v latinskoamerických tancích. S manželkou Kateřinou Bartuněk Hrstkovou jsou několikanásobnými mistry ČR v showdance latin a ve stejné disciplíně jsou také čtyřnásobnými finalisty mistrovství světa. Čtyři roky žili v USA. V šesté řadě StarDance byla jeho taneční partnerkou violistka Jitka Hosprová.

Co vás od samé radosti roztančí?

Lucie Vondráčková: Déšť po dlouhém vedru, když syn Maty dobře zaplave na závodech, když zachráním včelu nebo jakoukoli němou tvář, dobré jídlo... Je toho moc. Ale je fakt, že nejvíc se raduju a tancem se ztrapňuju před svými syny. (smích)

A tančí s vámi?

L. V.: Ne, to ne. Jsou spíš introverti. Od bláznivín mají mámu. (smích)

Kdy se jen tak, z ničeho nic, roztančíte vy, Lukáši?

Lukáš Bartuněk: Z čehokoliv radostného. Mě roztančit nedá moc práce. Nejčastěji k tomu stačí veselá písnička, radostná hudba a jedu...

S kým jste kdy vůbec poprvé tančili?

L. V.: Poprvé pořádně asi s Martinem Dejdemem v zábavném pořadu Šance. Choreografie byla takový mišmaš Hříšného tance a prdlého stepování. Bylo mi v té době asi dvanáct, ale vypadala jsem na osm, tak jsme coby dvojice působili s Martinem srandovně. Nakonec jsme s tím naším vystoupením u diváků vyhráli. Měli smysl pro humor.

L. B.: Tohle si vůbec nepamatuji. Jsem z rodiny, kde všichni neustále tančili, takže s největší pravděpodobností jsem poprvé tancoval asi s maminkou.

Radost, která je tématem letošního ročníku Stardance, lidi povznáší. V jakých okamžicích se tak cítíte vy?

L. V.: V těch, které jsou pro mě důležité. Třeba když se povede premiéra v divadle. To pak úplně lítám. Všechno ostatní se ve mně na chvílku vyanuluje. A trvá to přesně pět minut. (smích) A dalším momentem bylo, když se mi narodili synové a já zjistila, že jsou zdraví. Pak přišlo absolutní zklidnění. Nebo když jsem se dostala na hereckou konzervatoř a pak i na vysokou školu, na tom mi tehdy dost záleželo.

L. B.: Povznesený od radosti se cítím vždycky, když dosáhnou něčeho, na co můžu být pyšný. A nemusí to být bůhvíjaké úspěchy. Třeba se mi povede doma něco rozbitého opravit. Drobná vítězství, velká radost.

Ke slovnímu spojení StarDance vám pomalu, ale jistě přibývají výrazy, jež budete mít s touto soutěží na dlouho spojené. Které to jsou?

L. V.: Dřina, překvapení, nové zážitky, nová přátelství, boj se strachem, glamour, ženskost, propnuté špičky a kolena, bolavé kyčle, ohnutá záda, smeták, stůl a myslím, že zážitek na celý život už teď.

L. B.: Za mě jsou to hlavně nová přátelství. Docházím totiž k poznání, že čím je člověk starší, tím je mnohem těžší najít si nové přátele. Příležitostí je méně, víc času věnujete rodině. StarDance je tedy nejsilnější, nejlepší v tom, že se v ní rodí nová přátelství.

Kdo bude ve StarDance vaším největším fanouškem?

L. V.: Myslím, že moji kluci a celá rodinka. A kámoši, kteří už teď vidí, jaká je to svízeľ.

L. B.: Určitě rodiče, nejbližší rodina.

L. V.: A co tvoje žena Kateřina?

L. B.: Ta bude v trochu schizofrenní situaci – soupeř i fanoušek v jednom.

Co si s sebou vezmete do své šatny v zákulisi soutěže?

L. V.: V šatnách, ani těch divadelních, nepotřebuju kromě vody nic. Důležité pro mě ale je, aby to tam hezky vonělo. Každou svoji roli i desku mám spojenou s nějakou konkrétní vůní. I StarDance si chci takhle propojit. Třeba s vůní šeřfku, což asi půjde dost těžko, když tancujeme na podzim. (smích) Tak třeba skořice?

L. B.: Jsem minimalista. Nebudu mít v šatně skoro nic, možná tak nabíječku na telefon. A určitě nějakou sladkost.

MODERÁTORKA TEREZA KOSTKOVÁ: PÁR MINUT PŘED PŘÍMÝM PŘENOSEM MÁM RÁDA TICHU

„Až budete okouzleni šarmantními úsměvy tanečníků a nádhernými róbami tanečnic, mějte na paměti, že se za těmi zářivými úsměvy skrývají krev, pot a slzy prolité na tréninkovém sále.“ I těmito slovy zvala moderátorka Tereza Kostková diváky ke sledování historicky prvního přímého přenosu StarDance. A publikum na Výstavišti Praha i u televizních obrazovek bude s Markem Ebenem provázet taneční soutěží letos potřinácté.

Co vám ve StarDance už od prvního ročníku v roce 2006 stále a zaručeně dělá radost?

Vždycky mi dělají obrovskou radost úspěchy ostatních. Když vidíte, jak Marek řekne nějakou bezvadnou poznámku, která rezonuje v divácích, smějí se, mluví o ní. Když nějakou povedenou formulaci odpinkne někdo z poroty a vznikne humorná situace. Když zazpívá nádherně Dasha, Naďa, Kluci. Když se tanečním pářům daří, postupují, udělají zvedačku, kterou nečekaly, když nezakopnou tam, kde se bály, že zakopnou. Všechny tyto momenty jsou ohromně radostné.

Jak se vaše radost stupňuje s přibývajícím večery a postupem k velkému finále?

Takhle to úplně nevnímám, nestupňuje se mi radost. Mám jednu velkou radost z úspěchu každého druhého a ta je stejná v prvním i v posledním díle. Tam se samozřejmě znásobí tím, že jsme to všichni přežili ve zdraví. Je logické, že když zvládnete tak velký projekt jako StarDance, tak máte i radost z toho, že jste doputovali do cíle své cesty.

Letos poprvé jsou v iVysílání ČT kompletně dostupné všechny ročníky StarDance. Už jste se na nějaký díl podívala nebo plánujete, že se podíváte?

To zpřístupnění všech dílů StarDance mě potěšilo. Už mnohokrát jsem si z různých důvodů chtěla něco připomenout, nějaký soutěžní tanec, šaty, nějaký moment. A mockrát mi bylo líto, že to nešlo. Takže jestli mi fakt už teď ve StarDance dělá něco radost, tak tahle možnost zpětně se podívat na všech dvanáct ročníků. Když něčemu věnujete osmnáct let, tak to už je kus života. To je vlastně jedna generace. Je to skok do jiné doby i trošku retro a máte chuť se ohlížet. A když ty obrázky jsou navíc pohyblivé, tak je to dojemné. Mám to ještě spojené s rodinnými událostmi,

s narozením syna. Možná se s Tondou podíváme spolu a zjistíme, jestli si něco z toho, co jsme spolu v zákulisí prožili, ještě pamatuje.

Když si povídáte se soutěžícími, kteří právě dotančili, tak jsou pochopitelně plni emocí, adrenalinu. Sledujete míru radosti těch jednotlivých párů a poznáte, kdy jsou nefalšovaně radostní?

Oni mají nefalšovanou trému, pak mají nefalšovaně úlevu, nefalšovaně zakopnou, nefalšovaně se jim to povede, takže všechny ty věci jsou skutečně velice autentické. Mám tu čest být metr od nich a opravdu mě ta jejich energie citelně rozechvívá. Přeskočí na vás něčí úlek, smutek, když dostanou málo bodů. Každý se snaží udržet dekorum, že o nic nejde, ale vy vidíte, jak klesne nálada nebo naopak vystřelí k výšinám. Jsou to dost nakažlivé emoce.

Na výstavišti máte svoji šatnu. Co si tam musíte na začátku přímých přenosů přinést vlastního, abyste si vytvořila prostředí, ve kterém je vám dobře?

Na začátku tam mám třeba jen skleničku, vidličku a ubrus. Každý týden pak něco přidávám. A za ty skoro tři měsíce se mi tam nahromadí spousta věcí. Květiny, parfém, pudr, šperky, oblečení, občas dostanu nějaký dárek. Na konci loňské řady mi s odvozem věci ze šatny museli přijet pomoci dokonce i rodiče. Nevím, jak je to možné, ale ty věci se tam neskutečně množí.

Jak podstatné je pro vás číslo třináct, které se vepisuje do letošního ročníku StarDance?

Číslovky ročníků vůbec neřeším. Nepočítám ani, kolikrát hraju představení nebo kolik let ho hraju. Vždycky to jenom člověk zarazí, že už to zas tak uběhlo, že už je to tolik let, že ten čas snad letí rychleji a rychleji. Je to sice pravda, ale co s tím naděláme.

Taneční páry mívají před přímým přenosem svoje rituály, má je také moderátorská dvojice?

Nemáme žádný pokřik. Máme takové praktické a nezbytné rituály. S Markem si před přenosem ještě jednou zkusíme celý úvod. Ten musí být precizní, přesný a nechceme tam udělat žádnou chybu. Pak si popřejeme zlom vaz a přepůdrují nás. Ale ráda si pár minut před tím přenosem a šrůmcem zalezu do soukromí a užiju si chvilku ticha.

Na co myslíte těch posledních pár vteřin předtím, než vás s Markem Ebenem pozve hlas Viktora Preisse na pódium?

S Markem na sebe vždycky máváme, že už jsme připraveni každý ze své strany seběhnout schodiště. A gestikulujeme, že si držíme palce. Ale vlastně nevím, jestli mám v ten okamžik něco konkrétního v hlavě. Už se spíš snažím nemyslet na nic jiného než na to, že už to začíná. Maximálně si opakuji kroky našeho úvodního tanečku. Tak asi tohle si v posledních vteřinách před živým přenosem v hlavě přehrávám.

MODERÁTOR MAREK EBEN: V ZÁKULISÍ STARDANCE MUSÍM MÍT GAUČ. MEZI GENERÁLKOU A PŘENOSEM SI POKAŽDÉ DÁM DVACET

Herec, zpěvák a moderátor Marek Eben společně s Terezou Kostkovou patří za neodmyslitelnou hvězdu StarDance. Soutěží provází od jejího prvního ročníku v roce 2006. O sedm roků déle pak v České televizi uvádí talk show Na plovárně a od poloviny devadesátých let je spojován s Mezinárodním filmovým festivalem Karlovy Vary.

Letošní StarDance bude radostná. To je téma třináctého ročníku. Jak velkou radost máte spojenou s tím dvouslovím v názvu soutěže?

Nó, tak radost to je samozřejmě vždycky. A její rodný bratr je stres. Je to taková směs obojího. Je to spousta práce, je to práce jenom deset večerů v přímém přenosu v sobotu večer. A kdo to nezažil, tak asi ani netuší, jaká míra toho stresu tam je. Myslel jsem si, že si na to časem zvyknu, ale zatím se mi to nedaří.

Co vám tedy zatím, za těch dvanáct ročníků, udělalo největší radost?

Hezkých momentů bylo hodně. Samozřejmě mě těší reakce publika. Těší mě, když je červen a potkám se třeba s někým na ulici – a nemusí to být někdo, koho znám – a řekne mi: „Pane Ebene, bude letos StarDance?“ A když mu odpovím, že ano, tak mi hned začne popisovat, jak se už celá rodina těší na první přímý přenos. Není nad to, když mají diváci radost, protože pro ně to všichni děláme. Radost se pak samozřejmě dostavuje vždycky, když to skončí. To je nesmírná radost. Když s Terezou řekneme, kdo vyhrál, a vyletí konfety, tak to už jsme blažení úplně.

Vystoupení jednotlivých párů na parketu sledujete v zákulisí na monitoru. Podle čeho poznáte, že někomu chybí radost z tance?

Neumím vám to přesně popsat, ale poznám to. Někde tam prostě chybí štáva. Divák před obrazovkou taky není

taneční odborník, ale tohle pozná. Nedostatek emocí, to nemá rád. A falešné emoce, ty už vůbec netoleruje. Další věc, kterou podle mého divák nesnáší, je nesoulad v tom páru. Vždycky říkám lidem, co jsou ve StarDance, že videa z tréninků, která použijeme před jejich vystoupením, jsou úplně stejně důležitá jako jejich výkon na parketu. V nich se dá udělat spousta velkých chyb. Občas se například ukáže, že někdo trochu prudí. Divák na to má nos a většinou ten pár už potom dlouho v soutěži nepřežije. Publikum chce vidět harmonický pár, chce sdílet radost těch dvou lidí, že spolu tančí, a nechce se dívat na nějakého despotu, který na zkušební někoho drezíruje.

Už po třinácté budete mít na pražském výstavišti, v zákulisí StarDance, svoji šatnu. Co v ní nesmí chybět?

Gauč.

Skutečně?

Ano. Ale ke gauči jsem se musel dopracovat. Nebyl tam se mnou od začátku. Gauč byla výsada, ke které jsme se dopracovali jenom proto, že se Tereza po první řadě soutěže stala máminkou. A během dalšího ročníku bylo potřeba vytvořit prostor, kde by mohla synka kojít. My jsme měli dvě šatny a mezi nimi byla taková předsiňka a tam produkce umístila ten kojící gauč. Já jsem shledal, že je to výborná věc, že když se zrovna nekojí, že bych se tam mohl natáhnout. A pak i Tereza shledala, že je to taky dobrý. Takže jsme si pak vždycky řekli,

kdy kdo bude spát, a tak jsme se střídali na tom gauči. Pak, třeba po pěti šesti letech, došlo k situaci, že jsme měli ve StarDance takové postavení, že jsme dostali každý svůj gauč. To už něco znamená, když od ČT dostanete gauč. To je to samé, jako když vám americká televize pronajme během natáčení vilu s bazénem. Jo gauč, ten nemá každý. Nevím tedy, jak to je teď. Já se radši do těch ostatních šaten nekoukám. V té mé gauči, polštář a lehká deka jsou, to je to, bez čeho bych se neobešel, protože my si pravidelně před každým přenosem, Tereza i já, dáme dvacet. Velmi nám to oběma pomáhá, protože každá soutěžní sobota pro nás začíná už dvanáct hodin před přenosem. To, co lidé vidí večer, my už jsme ten den dělali dvakrát předtím. Jednou na neveřejné a podruhé na generální zkoušce.

Letos poprvé budou mít fanoušci StarDance možnost prohlédnout si všech uplynulých 12 řad soutěže, a to v iVysílání České televize. Kterou řadu nebo alespoň které samostatné díly si budete chtít připomenout?

Skoro nic si nepamatuji. Ani z toho, co jsem řekl. Občas se mi stane, že mi lidé připomínají nějaké okamžiky ze StarDance, a já nemám tušení, o čem mluví. Určitě se tedy na pár těch archivních kousků podívám. Kolik ono to může být celkem dlůů?

Sto osm...

A není vám divný, že ještě žiju?

ODBORNÝ PORADCE MARTIN KOLDA: DIVÁK MUSÍ Z TANCE CÍTIT PRAVOST A NĚJAKOU ATMOSFÉRU, ZÁŽITEK NEMUSÍ BÝT VŽDYCKY ČISTĚ POZITIVNÍ, ALE MUSÍ BÝT INTENZIVNÍ

Vystudoval konzervatoř Taneční centrum Praha, magisterské studium absolvoval na katedře tance HAMU. Martin Kolda byl členem baletního souboru Severočeského divadla v Ústí nad Labem, ale působil i na dalších scénách. Byl výkonným ředitelem Pražského komorního baletu a v současnosti je ředitelem Art 4 People. Během své kariéry spolupracoval například s Vincentem Patersonem – choreografem Michaela Jacksona a Madonny. Je vicemistrem České republiky ve standardních formacích a účastnil se i mistrovství světa.

Letošní ročník je vaší první choreografickou zkušeností se StarDance. Co si k tomu slovnímu spojení hvězdy a tanec už přifazujete?

Je úplně jednoduše, jestli jsou to hvězdy, nebo nehvězdy, je ale vidět, že všichni mají obrovskou chuť se tanec naučit a zlepšovat se. Všichni svorně, pokorně spolupracují se svými profesionálními partnery. Nikdo nemá hvězdné manýry, což je to nejdůležitější.

Jak vypadá váš pracovní den?

Zkoušíme s jednotlivými páry ve zkušebnách. Do začátku přenosů musí zvládnout tak tři čtyři tance. Přípravují se tedy první choreografie, ale samozřejmě taneční páry se musí naučit hlavně techniku a zvyknout si na sebe. Já pomáhám především při tvorbě choreografií, protože důležité jsou pro páry třetí oči. Profesionál nemůže plnohodnotně sledovat svého tanečního partnera v momentě, kdy společně tančí.

Ve kterých případech vás páry žádají o spolupráci nejčastěji?

Nejčastěji se jedná o akrobatické prvky a konzultace k tématu jednotlivých choreografií. Jedna věc je totiž choreografie samotná, ale v rámci show budou důležité i rekvizity, světla, odkud půjdou, nálada. Tohle všechno ladíme, aby pak bylo výsledné vystoupení co možná nejlepší.

Páry vědí, co můžou očekávat od vás, co vy očekáváte od nich?

Že budou fungovat tak skvěle jako doted'. Všechny páry mají mezi sebou dobrou chemii a u každého je trochu jiná. Dvojice jsou sestavené tak, že charakterově a typově velice dobře ladí.

Když vycítíte, že třeba někdo ten trénink nebere tak, jak byste si jako profesionál představoval, tak se ho snažíte namotivovat k tomu, aby propadl vášni pro tanec?

Ono je to až téměř obráceně. Ti zatím neprofesionálové, já jim říkám budoucí profesionálové, do toho všichni skočili opravdu po hlavě a jsou schopní trénovat klidně čtyři hodiny v kuse. Tlačí to tam. Tancování je poměrně specifická disciplína, není to jenom v té fyzické kondici, ale je to i hodně o hlavě. Ze začátku se jim naopak snažím říct: „Teď si dej pauzu, musíš to nechat vstřebat“. Musí si zvyknout na to, že všechno nejde hned. Oni na sebe všichni mají obrovské nároky, chtějí se posouvat hodně rychle. Ale za tím, co divák vidí v televizi, stojí několikaměsíční příprava. Je to, jako když se dítě učí psát, v písance musí to písmeno A napsat stokrát, než je úplně stejné. Tak je to i s tancem, pohybem.

Co očekáváte od svého spojení se soutěží StarDance?

Doufám, že se mi podaří navázat na perfektní práci Marka Zelinky, nasadil tu latku velice vysoko. Chci být přínosný. Tím, že mám také divadelní kořeny, tak můžu párům pomoci kromě běžné praxe třeba i s některými zveřejněními nebo scénickými prvky.

Podle čeho divák pozná, že ten pár do tance nedal radost?

To je jednoduché. Když se někdo bude škrobeně usmívat, tak vidíte, že to není pravda. Poznáte to i podle nonverbální řeči těla, ta je podvědomá a přirozená. Všichni to známe, když s někým komunikujete a on zkrří ruce, oddálí se od vás, tak vnímáte, že to není ono. Nejhezčí na tom tančí a na těch párech je podle mě ta virtuozita, kdy dochází k momentu naprosté přirozenosti. Divák bez ohledu na to, jestli je profesionální pozorovatel nebo amatér, musí cítit pravost a rytmus pohybu a nějakou atmosféru. Zážitek nemusí být vždycky čistě pozitivní, ale musí být intenzivní.

POROTKYNĚ TATIANA DREXLER: POD POROTCOVSKÝM STOLEM MÁM KAPESNÍKY, VODU A JEDNOU TAM BYLA I MIKROFONISTKA

Tanečnice, pedagožka, několikanásobná mistryně Slovenska, semifinálnístka mistrovství světa profesionálů a také devítinásobná finalistka mistrovství Německa v tanečních soutěžích. Dva roky před sametovou revolucí emigrovala do Německa, kde žije dodnes. Taneční výkony osobností s profesionálními tanečníky hodnotí také na Slovensku v soutěži Let's Dance. Tatiana Drexler je pravidelnou členkou poroty ve StarDance od druhého ročníku, tedy od roku 2007.

Kdo vás kdy poprvé vyzval tanci?

Takové to klasické první vyzvání k tanci jsem asi nikdy nezažila, protože jsem v dětství dělala sportovní gymnastiku a potom jsem přešla do světa soutěžních tanců. Ten svět sice vypadá romanticky, ale v tomto sportu jsou v počátcích většinou ženy rychlejší než muži, takže jsem spíš táhla ty chlapce za sebou. Že by mě vysloveně někdo krásně vedl parketem, to se stávalo velmi zřídka. Ani si nepamatuji, že by ti mladí chlapci byli nějak zvlášť galantní.

Kdy jste poprvé zjistila, že máte radost z toho, že tancujete?

Když jsem byla úplně malinká, tak jsme měli gramofon a jen jednu desku, s ruským kozáckým tancem kazačok. Bylo to v době sovětské diktatury. Tuhle desku jsem si dokázala pouštět i dvě hodiny a celou dobu tancovat. Skákala jsem nahoru dolů. Myslím si, že tanec je v první řadě terapie. A možná to tak tehdy i bylo, když totiž tancujete, tak vlastně nemáte na nic jiného čas a to je velmi osvobozující.

Jaká musí nastat situace, abyste si od samé radosti zatančila?

V mém případě se vůbec nemusí nic stávat. Jsem takový přirozeně radostný člověk, takže bez jakékoli motivace tančím. Když slyším hudbu, tancuji okamžitě. Klidně i na zastávce autobusu, je mi to jedno.

Jaký na vás dělají dojem účastníci třináctého ročníku?

Pokaždé, a to už jsem ve StarDance mnoho let, jsem výběrem nadšená. Vždycky si myslím, že už není možné namíchat ten koktejl lépe. A potom přijde nový ročník a jsem překvapená, že je to pořád ještě možné. Je to, jako když se vrátíte ze skvělé dovolené, o které si říkáte, že to byla ta nejlepší dovolená. Za rok jedete znova a je možná ještě lepší. Se StarDance je to úplně stejné.

Jakou radost vám dává to porotcování ve StarDance?

Víte, ono to porotcování a hodnocení těch párů by tam ani nemuselo být. Nejkrásnější na celém projektu StarDance je, že se tu lidé setkávají a udržují přátelství klidně celá desetiletí. Každý si žije v nějaké bublině a já jsem díky této soutěži poznala lidi z různých oblastí – od kuchaře, sportovce přes herce, baviče po zpěváky. A všechna ta setkání byla obohacující.

Která z těch setkání jsou pro vás skutečně nezapomenutelná?

Když mě poprvé oslovili, abych byla porotkyní ve StarDance, tak jsem nevěděla, co mě čeká. A tehdy jsem se seznámila s Mahulenou Bočanovou a Zdeňkem Chlopčíkem. S nimi mě spojuje hluboké přátelství, protože oni mě přijali i přes to, že jsem z netelevizního prostředí, a s láskou mě provedli soutěží i mediálním světem. Takže například tihle dva jsou pro mě nezapomenutelní.

Podle čeho poznáte, jestli ti lidé tančí s radostí?

To poznám hlavně u profesionálních tanečníků. Je velmi dobře vidět, když je někdo vydrilovaný, ale není přirozeně ladný. Ale ještě jsem snad nepotkala ve StarDance osobnost, která by netancovala ráda. V soutěži máme vynikající profesionály, kteří vědí, jak netlačit na pilu. Vědí, jak docílit toho, aby hvězdy tancovaly rády. Jeden čas jsem si myslela, že ti slavní lidé jsou plní sebevědomí a nepohne s nimi ani zemětřesení. Ale už jsem jich mnoho před přímým přenosem viděla třást se strachy. Ani jsem si neuměla představit, jak velkou můžou mít trému. Jakmile se ale postaví na taneční parket, tak mám pocit, že všichni prožívají radost.

Co musíte mít během přenosu v přihrádce porotcovského stolu?

Musím tam mít kapesníky, kterými si utírám pot a slzy. Za pot můžou reflektory a za slzy Richard Genzer. Je to velký profesionál, ale vůbec si neumíte představit, co on tam vyvádí, když nás kamera nezabírá. Sedět vedle Richarda není vůbec jednoduché. A vzpomínám si, že jednou se mi rozbil mikrofon, a tak za mnou přiběhla v přímém přenosu mikrofonistka a snažila se problém vyřešit. Vtom se ale ozvalo: „Kamera na vás!“, takže ona zalezla pod stůl a musela počkat, až nebudeme v záběru a bude moct vylézt. Bylo to náročné, protože jsme se té situaci dost smáli, Geňa měl různé poznámky a do toho jsme museli hodnotit taneční výkon. Tak abych to shrnula, pod stolem mám kapesníky vodu a jednou jsme tam měli i paní mikrofonistku.

POROTCE RICHARD GENZER: NEJRADŠI BYCH VŠEM DÁVAL JEN NEJVYŠŠÍ HODNOCENÍ, ALE ZÁLEŽÍ NA TOM, JESTLI MĚ TANEČNÍ ČÍSLO ZAUJME V PRVNÍCH DESETI SEKUNDÁCH

Herec, bavič, tanečník, absolvent taneční konzervatoře. Byl členem taneční skupiny UNO, na pražských scénách vystupoval v několika muzikálech. V roce 2018 byl jedním ze soutěžících deváté řady StarDance, jeho taneční partnerkou byla Jana Zelenková. Od desátého ročníku je jedním z porotců soutěže.

Letošní ročník StarDance bude tematicky radostný. Kdy jste poprvé zaznamenal, že vám tanec navozuje tenhle stav mysli?

Tancování mě uchvátilo na základní škole, tak jsem si to vybral jako povolání. Od třetí třídy jsem tancoval v souboru Valášek a chtěl jsem být Johnem Travoltou, ale stal se ze mě Jožka Černý. Pak jsem měl radost v taneční skupině UNO. Tancování jsem měl rád celý život. A pak jsem si dokonce i myslel, že bez toho nemůžu být. A co myslíte, že se stalo? Zjistil jsem, že se člověk obejde bez spousty věcí.

Pamatujete si, koho jste kdy vyzval k tanci?

Pamatuju! Moc rád bych se s ní viděl, byla to hezká holka. Dřív se nosily takové dlouhé patky přes oči a já jsem jí při ploužáku foukl do té patky a ona šilhala. Od té doby jsme se neviděli. Tohle mi utkvělo.

Co to bylo za akci?

Nějaká diskotéka Na Džbáně. Když jsem byl v prvním ročníku na konzervatoři, tak frčel breakdance a my jsme tenkrát vyhráli mistrovství Prahy. Bylo to v osmdesátém druhém roce. Takže jsme byli slavní a jezdili po diskotékách a říkali: „Ustupte, my vám ukážeme breakdance!“ Člověk si tancoval, studoval. Bezstarostné mládí.

Teď jste mohl zářit na olympiádě...

To už bych nedával. Myslím, že bych jim to jeviště prosedl.

Jakou radost jste měl z toho, když jste viděl poprvé letošní partu soutěžících?

Velkou. I letos tvoří páry šikovní lidé. Profesionální tanečnický znám už léta. Tím, že jsem StarDance prožil jako tanečník i coby porotce, tak vím, že uznání si zaslouží všichni. Jediné, co můžu říct lidem, kteří tohle budou číst, je, ať si to zkusí. Bolí to. Fyzicky i mentálně. Naplno se věnovat tanci je fakt těžké.

Podle čeho poznáte, že ti, kteří si stoupnou na taneční parket, tancují s radostí, anebo naopak tam ta radost z tance chybí?

Víte, mně až teď lidi říkají, že jsem byl takové taneční polokopyto, ale dobře se na mě dívalo. A i o tom tanec je – vtáhnout diváka do děje, do příběhu choreografie. V podstatě i když jsem kopyto, tak musím lidi přesvědčit, že umím tancovat. Vy si opravdu nemusíte dávat nohy za krk, nemusíte točit pět piruet, ale když mě přesvědčíte, že ta jedna byla dobrá, já vám to budu věřit. Není to o olympijských výkonech.

Co vám, jednomu ze tří porotců StarDance, tedy indikuje, že ten či onen tanec něco postrádá?

Kolegové v porotě hodnotí výkony po technické stránce. Jestli šli tanečníci přes patu, jestli mají správné taneční držení. Technickou stránku tance taky vnímám, ale spíš mě to číslo musí zaujmout komplexně. V podstatě jdu do divadla a nechávám se bavit. Páry tancují a nepoužívají slova, ale choreografií vyprávějí, sdělují svůj příběh. A ten mě musí strhnout.

Což prakticky vypadá jak?

Záleží na prvních pěti nebo deseti sekundách, kdy mě taneční vystoupení chytne, nebo ne. To je stejné, jako když si kupujete auto. Vyberáte si barvu, kola, chodíte kolem toho modelu. A když vás nezaujme, tak jdete dál. Ale protože jsem členem Klubu nenáročného diváka a protože vím, co dřiny se za takovým vystoupením skrývá, tak bych nejradši všem dával jenom samý vysoký známky. Osmičky, devítky a desítky. To ale nejde. Pro nejvyšší hodnocení musím vždy najít to, co mi nějakým způsobem zaimponovalo.

Co vás roztančí?

Láska. Teď jsem zamilovaný a tancuju si každý den.

POROTCE JAN TOMÁNEK: POPRVÉ JSEM K TANCI VYZVAL V OSMI LETECH TETU NEBO BABIČKU. MĚL JSEM POCIT, ŽE BYCH MĚL SPOLEČNOST BAVIT

Tanečník, choreograf, trenér. Ve StarDance soutěžil už čtyřikrát a jeho tanečními partnerkami byly moderátorka Jolana Voldánová, modelka Pavlína Němcová, trojskokanka Šárka Kašpárková a loni herečka Ivana Chýlková. Do poroty StarDance usedá už potřetí.

Téma letošního ročníku je radost. Kdy jste poprvé pochopil, že máte radost z toho, že tancujete?

Radost u mě propukla už v naprosto raném dětství. Jsem z fotbalové rodiny a odmalička jsem naprosto spontánně, aniž bych to měl někde v genech, tancoval všude. Tatínek vždycky tvrdil, že už se mnou nepůjde ani do města, protože tančím i na přechodu pro chodce. Jsem člověk, který potřebuje pohyb k životu, takže netančím jenom na tréninku, ale i doma. Moje tělo to má jako drogu a vyžaduje to.

Co je tím spouštěčem tance?

Hudba. A pak ta moje taneční duše, která ve mně je. Zaťuká a řekne: Honzo, zatancuj si, hýbej se. Takže prostě stojím v obýváku, v kuchyni, v samoobsluze, na parkovišti, napadne mě nějaký pohyb a mám jakousi touhu si to zkusit už jenom z toho důvodu, že to je moje profese a neustále musím zkoušet nové pohyby, hledat nové cesty.

Teď k nám doléhá hudba, takže se musíte asi hodně přemáhat, abyste se neroztancoval...

Upřímně, léty to trochu odeznívá, přece jenom ta touha bývala větší. Ale myslím, že tancování ke mně patří, je to moje cesta a baví mě to moc.

Jak radostné pro vás bylo zveřejnění letošních deseti párů?

Byl jsem hodně překvapený. Obdivuju tvůrce pořadu za to, že se jim stále daří nacházet nové tváře. Soutěží už prošlo mnoho zajímavých lidí. A že je dokážou přesvědčit, protože StarDance je obrovská dřina. Minulá řada, ve které jsem měl možnost opět tančit, byla hodně nabitá. A letošek? Wow! Ta desítka lidí, to je osobnost vedle osobnosti. Je to velmi zajímavý mix.

Co si bere Jan Tománek do přímého přenosu za porotcovský pultík?

Honza Tománek si bere kartičky. Mám pro každý pár jednu ve formátu A5 a na ní připravené informace o soutěžících a velké plus a velké minus. Vždycky si při vystoupení napíšu, co bylo na jejich výkonu pozitivní a co negativní. Myslím, že je to důležité. Moje práce není jenom účastníky hodnotit, ale taky jim poradit do dalších dílů.

Už je máte připravené pro letošní desítku?

Ještě ne. Zas tak vzorný nejsem. Hotové budou tak týden před prvním přenosem. Po jednotlivých kolech je ale nevyhazuju a do dalších kol si některé postřehy přepisuju. Do hodnocení se pak může dostat i nějaký zajímavý příběh.

Podle čeho poznáte, že pár netančí s radostí?

Jednoduše třeba podle toho, když je pár příliš zatížený choreografií, technikou. To se mu pak logicky propíše nejenom do výrazu v obličeji, ale i do samotného pohybu. Stres na parketu rezonuje. A to je znamení toho, že to je špatně. Zkrátka i v tanci platí, že těžko na cvičišti, lehkou na bojišti. Drill, technika, slzy, pot patří do zkušebny. Ale v den D, hodinu H už musí tančit tak, aby to pro taneční pár byla hlavně radost.

Pamatujete si, koho jste poprvé vyzval k tanci?

Určitě to byla nějaká teta nebo babička. Bylo mi asi osm. Nikdy jsem neměl ostych spojený s tancem. Ve společnosti jsem měl vždycky pocit, že musím být tím, kdo ji má bavit.

CHOREOGRAFKA IVANA HANNICHOVÁ: NABÍDKA NA SPOLUPRÁCI VE STARDANCE MI VEHNALA SLZY RADOSTI DO OČÍ

Choreografka, lektorka, tanečnice, absolventka konzervatoře Tanečního centra Praha a HAMU. Vytvořila choreografie k českým verzím muzikálů Aida, Mamma Mia! či Tarzan. Jako tanečnice prošla základy nejrůznějších stylů a žánrů – od baletu přes hip hop, jazz až po flamenco a folklor. Spolupracovala se souborem 420PEOPLE. Ve své lektorské praxi se věnuje převážně modernímu a jazzovému tanci. Ve třináctém ročníku StarDance bude mít na starosti přípravu úvodních choreografií přímých přenosů a speciální taneční čísla.

Coby lektorka jste působila v mnoha tanečních studiích a zkušenosti máte i ze zahraničních workshopů. S čím nejpodstatnějším musí na parket vstupovat ten, který se rozhodl tančit tak, aby to byl zážitek i pro ostatní?

Právě zkušenost ze zahraničí mě v tomto ohledu nejvíc naučila. Rozhodnutí, že musím tančit tak, aby to byl zážitek i pro diváky, by mělo přijít už na tanečním sále. Tam by se měl tanečník učit nejen kroky, ale získávat jistotu a pracovat na projevu. Už tam by měl jet naplno se vším všudy, aby se pak na parketu cítil pohodlně, sebejistě a mohl radost z tance a výkonu předat divákům.

Letošní ročník StarDance bude ještě radostnější než dvanáct uplynulých, protože radost je jeho tématem. Jak výrazný prostor jí věnujete v úvodních a společných choreografiích?

Mou snahou v přípravách úvodních a společných čísel je do každého z nich nějakou formu radosti zapojit nebo ji v divácích vyvolat. Ať už nápadem, pohybem samotným, ale i hudbou a tématem.

Kdy vám tanec navodil nejradostnější pocit?

Stane se tak většinou, když tančím. Nebo když se na nějaký krásný tanec dívám. Mám radost, když je tanec propojen s hudbou nebo má nějaký příběh a zajímavé zpracování nebo jde prostě jen o skvělého tanečníka. Baví mě se stále učit něco nového a pracovat na sobě.

A jak velkou radost jste měla z nabídky na spolupráci se StarDance?

Velmi mě to potěšilo! A upřímně, ta nabídka mi vehnala slzy radosti do očí, chvíli jsem nemohla mluvit a po pár vteřinách, když jsem se konečně nadechla a vydechla, tak jsem se začala šíleně těšit.

Kdo vás vůbec poprvé vyzval k tanci?

Tančila jsem od malička, tedy pravděpodobně mě k tanci už tenkrát vyzval život.

UŽ POTŘETÍ SE ROZTANČÍ CELÁ ŠKOLA

Pohyb, spolupráce, kreativita a zábava. Právě to v sobě spojuje soutěž Tančí celá škola, kterou i na letošní podzim připravil portál ČT edu. Už potřetí pozve na taneční parket všechny žáky základních i středních škol, kteří mají chuť si zatančit a poměřit své dovednosti s ostatními. Letošní ročník nabídne také jednu novinku – poprvé se v rámci vlastní kategorie budou moci zapojit i školy mateřské.

„Soutěž vznikla v roce 2021 a od té doby si získala velkou oblibu. Minulý rok se přihlásilo 460 týmů, ve kterých tančilo zhruba 10 tisíc dětí. To je neuvěřitelné číslo a máme z něho velkou radost. I letos se, doufáme, žáci a učitelé zapojí v hojném počtu. Je to skvělá příležitost vyzkoušet si novou pohybovou aktivitu a hodně se u toho pobavit,“ říká Anna Kabelková, vedoucí redakce ČT edu. Dodává, že letos je poprvé soutěž otevřena také pro mateřské školy. „Loni se nám ozývaly paní učitelky z mateřských škol a chtěly se s dětmi zapojit, klidně do kategorie prvního stupně, což je pro ně náročnější. Proto jsme se letos rozhodli jim otevřít kategorii vlastní.“

Princip soutěže zůstává stejný: Žáci si vyberou některé z deseti nabídnutých tanečních prvků po vzoru hvězdných párů ze StarDance a vytvoří z nich vlastní choreografii. Tu odešlou prostřednictvím jednoduchého formuláře, který najdou na portálu ČT edu. Na vítěze pak čeká lekce tance pod vedením profesionála přímo ze StarDance.

Soutěž bude probíhat od 11. října do 8. prosince.
Všechny podrobnosti najdete zde: www.ctedu.cz

NATÁČENÍ ZNĚLKY LETOŠNÍHO ROČNÍKU STARDANCE

Kampaň a znělka 13. řady StarDance se ponese ve znamení barev a radosti z pohybu. A bude to jízda! Taneční páry totiž přijíždějí na zahradní slavnost, aby tancem oslavily společné setkání a odstartovaly tak nový ročník soutěže. V elegantní roli hostitelů se představí moderátorská dvojice Tereza Kostková a Marek Eben a důležité úlohy nechybí ani porotcům, kteří na závěr znělky pořadu slibují humorné překvapení. Celý příběh je zasazený do funkcionalistické Volmanovy vily v Čelákovících a její přílehlé zahrady. Režie se jako v loňském roce zhostil Ondřej Urbanec.

VĚDĚLI JSTE, ŽE...

Funkcionalistická Volmanova vila v Čelákovících je jednou z největších rezidencí první republiky? Navrhli ji čeští avantgardní architekti Karel Janů a Jiří Štursa. Vila byla postavena v letech 1938–1939 pro továrníka Josefa Volmana a jeho rodinu. Architekti stavbu pojali jako umělecké dílo umístěné v rozlehlém přírodním parku nad romantickou krajinou řeky Labe. Osud vily je odrazem jedinečné první republiky, ale také smutného příběhu devastace české společnosti po roce 1948. Náročná rekonstrukce areálu Volmanovy vily pod vedením studia TaK Architects (arch. Marek Tichý) byla oceněna v soutěži Stavba roku 2016. Volmanova vila je od roku 2022 členem mezinárodní sítě Iconic Houses a jako soukromá památka moderní architektury otevřena veřejnosti.

- celková užitná plocha Volmanovy vily je 1 137 m², jenom obývací pokoj má 170 m², kryté terasy pak dalších 375 m²
- koupelny vily jsou vybavené původními litinovými vanami v modré, růžové a zelené barvě. Art deco vany pochází od amerického výrobce
- Josef Volman byl velkorysý a také puntičkářský stavebník, který na stavbu vily uvolnil přesně 1 milion tehdejších korun. Trval na rozpočtu a na korunu přesně ho vyčerpal. Luxferová zástěna, kterou najdete ve vestibulu, je poslední prvek, který architekti do projektu přidali, aby zadání splnili
- zatímco postavit vilu trvalo (od okamžiku stavebního povolení) 10 měsíců, práce na její obnově a rekonstrukci více než 10 let
- nejdéle Volmanovu vilu obývaly předškolní děti, jako podniková mateřská škola vila sloužila v l. 1952–1990

STARDANCE XIII

režie: Jan Fronc

kreativní producentka: Lucie Kapounová

výkonný producent: Vojtěch Svoboda

vedoucí projektu: Barbora Suchařípová

manažer realizace: Víktor Průša

vedoucí produkce: Cyril Hirsch

dramaturgie: Matěj Randár, Kristýna Mazánková

hudební dramaturgie: Jan Tengler

scénář: Barbora Suchařípová, Marek Eben

odborní poradci: Martin Kolda, Ivana Hannichová

hlavní kameraman: Filip Havelka

střih: Dušan Lajda

zvuk: Miroslav Hřebejk, Milan Jílek

hudební aranže: Martin Kumžák

architekt: Jaroslav Svoboda

kostýmní výtvarník: Roman Šolc

lícení-supervize: Pavel Bauer

účesy-supervize: Blanka Hašková

moderátoři: Tereza Kostková, Marek Eben

STARDANCE... KOLEM DOKOLA

režie: Jiří Podlipný

ZNĚLKA A KAMPAŇ

režie: Ondřej Urbanec

STARDANCE NA SÍTÍCH:

Facebook StarDance

www.facebook.com/stardancecz

Instagram StarDance

www.instagram.com/stardancecz

TikTok StarDance

www.tiktok.com/@stardancecz

KONTAKTY PRO MÉDIA

Vendula Krejčová | tel.: 736 531 228

vendula.krejцова@ceskatelevize.cz

Martin Rachmann | tel.: 732 453 543

martin.rachmann@ceskatelevize.cz

FOTOSERVIS ČESKÉ TELEVIZE

Pavel Král | tel: 736 531 043

pavel.kral@ceskatelevize.cz

Link: <https://ctcloud1.czech-tv.cz/s/7gedoAmAv0IOO6A>

